

„O suită de circumstanțe” – pedeapsa pentru păcat

1 decembrie 2004

Gili Cârstea

Ultimele trei capitole din Judecători prezintă o ipostază a istoriei sacre de un tragism fără precedent în istoria lui Israel. Acest episod sângeros, descris în cele mai mici detalii, este o dovadă elocventă despre efectele devastatoare ale umblării pe căile fărădelegii. Călcarea legii, oricât de mărunță și neînsemnată ar părea ea, produce o avalanșă de nenorociri greu de imaginat. Pentru cei care cred că păcatul nu produce moartea, așa cum a propus Lucifer în Eden, episodul acesta este o lecție cât se poate de simplă și ușor de analizat.

Un levit din Efraim și-a luat o iubită, o înlocuitoare de soție, într-un fel de căsătorie de probă a zilelor noastre, după bunul obicei al păgânilor din Canaan. Din motive nedeclarate – nepotrivire de caracter sau violență domestică – femeia a plecat la tatăl ei, în Betleemul din Iuda. Levitul nostru a meditat patru luni la deliciile dragostei fără căsătorie și a plecat să repare legătura. Este primit bine în casa tinerei lui iubite, este tratat cu respect, iar el reușește să-i „vorbească inimii” și să o convingă să se întoarcă la el. După câteva amânări ale plecării, la insistențele tatălui fetei, ei pornesc într-o seară spre casă. Ajunși în dreptul Iebusului, viitorul Ierusalim, se face noapte și călăuza propune să intre în cetate pentru odihnă. Dar levitul nostru nu are încredere în păgânii iebusiți, preferând siguranța și liniștea unei cetăți a lui Israel. Au plecat mai departe și au ajuns la Ghibea, în Beniamin. În piața cetății au căutat zadarnic o gazdă, căci nimeni nu a vrut să-i primească. Singura ofertă a venit de la un bătrân de origine din Efraim, care i-a luat la el în casă. Acum se întâmplă ceva ce ne aduce aminte de Sodoma. Beniamiții din cetate au bătut la ușa bătrânului, cerând musafirului să vină afară pentru o partidă de dragoste modernă. Ca să evite o asemenea nelegiuire, bătrânul se oferă să le dea pe fiica lui fecioară și pe țitoarea levitului, ca și cum aceasta nu era o nelegiuire la fel de mare. Cei de afară refuză oferta, insistând să li se dea bărbatul. Dar levitul nostru avea un puternic instinct de conservare. A ales să arunce pe iubita lui în mâinile acelor netrebnici, doar ca să-și scape prețioasa lui piele.

Sărmana femeie a fost violată cu sălbăticie toată noaptea de frații din Ghibea. Spre dimineață a reușit să se târască până la gazda unde dormea liniștit iubitul ei, poate a reușit să bată la ușă, dar nu a auzit-o nimeni. A fost găsită fără

sufflare, cu mâinile întinse pe prag, ca un strigăt disperat de ajutor. Levitul a pus-o pe măgar, a plecat acasă și a găsit cea mai convingătoare metodă de a face dreptate: A tăiat în bucăți cadavrul femeii și l-a trimis la cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Povestea lui a produs în popor o repulsie la fel de mare ca aceea pe care o simțim și noi, oameni ai lumii civilizate de astăzi. Israel s-a adunat la Mițpa, cu toate căpeteniile din toate semințiile, patru sute de mii de oameni înarmați, decizi să răzbune crima oribilă săvârșită la Ghibea.

Au trimis soli în cetate să ceară pedepsirea vinovaților, dar cetățenii nu au fost impresionați de urâciunea care se făptuise în mijlocul lor. Ca să apere nelegiuirea în care se desfășeau, au fost mai degrabă dispuși să declanșeze un război civil în Israel, cu pierderi uriașe de vieți omenești. În prima zi de luptă au fost măcelăriți douăzeci și două de mii de oameni din forța de intervenție. A doua zi au pierit optsprezece mii de luptători. În ziua a treia, folosind o tactică de război, triburile unite au măcelărit toată suflarea de viață din Ghibea, bătrâni, femei și copii, apoi au biruit și distrus oștile lui Benjamin. Din douăzeci și șase de mii de luptători beniamiți, doar șase sute au reușit să se ascundă, scăpând cu viață.

Studiind această epopee nebună, deși suntem dezgustați până în adâncul sufletului de mișelia acelor oameni stricați din Ghibea, nu putem să evităm anumite întrebări legate de factorii care au declanșat acea suită de circumstanțe, cu rezultatele ei devastatoare. Acesta este un caz tipic în discuțiile contemporane despre „plata păcatului,” pe care mulți o confundă cu „plata lui Dumnezeu.” Este un exemplu foarte bun care oglindește principiul enunțat de inspirație cu privire la cauza morții:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-l pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (EGW 1888 Materials, 1574).

Raportul biblic se încheie cu o clarificare cât se poate de necesară: „Pe vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea” (Jud 21:25).

Măine vom analiza câteva elemente ale acestui caz și lumina pe care o aruncă el în discuțiile despre caracterul lui Dumnezeu.

Când a dat instrucțiuni lui Moise pentru conduita ulterioară a lui Israel, Dumnezeu a explicat cât se putea de clar principiul nimicirii și consecințele depărtării de la căile neprihănitii:

„Domnul i-a zis lui Moise: ‘Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În

ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’ Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deut 31:16-18).

Exact aceasta era situația în Israel acum, când Împăratul lui „nu era în mijlocul lui” și fiecare făcea ce-i plăcea. Așa a făcut levitul nostru, care a declanșat prăpădul în neamul lui fără să-i pese de consecințele plăcerii lui. Toată istoria începe cu un păcat popular, practicat de poporul sfânt după obiceiul țării în care intrase. Israel a „curvit după dumnezeii străini ai țării” și a părăsit astfel pe Dumnezeul lui. Nu a deranjat pe nimeni că, în relația cu țitoarea lui, levitul trăia în adulter, deși el cunoștea foarte bine prevederea legii cât și avertizarea lui Moise despre consecințele ruperii legământului. El era convins că a procedat corect. El vedea nelegiuirea în homosexualii din Beniamin, dar nu recunoștea că el se află în afara protecției divine din același motiv. „Dreptatea” lui s-a dovedit a fi un bulgăre nevinovat care a declanșat avalanșa de nenorociri care s-a abătut peste națiune.

Ajuns acasă cu țitoarea lui moartă, levitul a depus plângere la autoritatea națională. Lui i se făcuse o nedreptate și se simțea îndreptățit să apeleze la justiție. Nici nu i-a trecut prin cap să-și analizeze viața și purtarea din ultimile zile. Era orb la nelegiuirea lui, la egoismul, cruzimea, nepăsarea și disprețul lui pentru alții. A aruncat-o la tâlhari, fără nici o remușcare, pe cea căreia îi declara dragoste, apoi s-a culcat. Aici avem expus, în toată hidoșenia lui, caracterul lui Satana, dispus să calce peste mormane de cadavre și peste fluvii de sânge pentru siguranța, interesul și dreptatea lui. Vorbind despre sfârșitul lui Satana, Isaia spune:

„Dar tu ai fost aruncat departe de mormântul tău, ca o ramură disprețuită, ca o pradă luată de la niște oameni uciși cu lovituri de sabie, și aruncată pe pietrele unei gropi, ca un hoit călcat în picioare. Tu nu ești unit cu ei în mormânt, căci ți-ai nimicit țara și ți-ai prăpădit poporul.”

În contrast marcant, Dumnezeu a fost dispus să fie „lovit de moarte pentru păcatele poporului” Său, decât să piară un singur suflet aflat sub autoritatea Sa. Creatorul, Fiul lui Dumnezeu, a fost „șters de pe pământul celor vii” din dragoste pentru siguranța Miresei Lui, alegând să părăsească adăpostul și să se predea în mâinile tâlharilor.

Levitul, în loc să se întoarcă la Dumnezeu „cu plânset și bocet,” postind „între tindă și altar” ca să poată înțelege motivele pentru care a ajuns în situația aceasta disperată, cere împlinirea „dreptății.” Ceea ce a urmat nu a fost dreptate, ci răzbunare în cel mai curat sens al cuvântului. Seminția lui Beniamin a fost ștearsă de pe fața pământului, iar din forța de intervenție au pierit zeci de mii de oameni nevinovați, lăsând familii îndoliate, totul pentru fapta câtorva descreierați din Ghibea. Dacă levitul ar fi avut „gândul lui Hristos,” și-ar fi riscat viața pentru protecția fetei și a căminului unde fusese găzduit, ieșind să înfrunte pe păcătoșii de pe străzi. Aceștia l-ar fi omorât, probabil, iar conflictul se încheia aici. Dar el nu

știa ce înseamnă să nu te împotrivești celui ce vrea să-ți facă rău; știa doar porunca despre „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Dar aplicarea ei practică s-a dovedit a fi „zeci de mii de ochi pentru un ochi.” Peste șaiszeci de mii de oameni au pierit în masacrul declanșat de „dragostea” periculoasă a unui levit luat de valul lumii și stăpânit de spiritul lui Satana.

Acestea sunt consecințele ruperii legământului. Aceasta este natura păcatului, o aberație mai periculoasă și mai criminală decât orice în univers, căci ea face inefectivă capacitatea lui Dumnezeu de a interveni în situații de urgență spre a vindeca, salva și proteja. Când Dumnezeu este schimbat cu Baal, oamenii se așează într-o zonă de umbră în care mila, dragostea și bunătatea sunt considerate a fi indezirabile, deranjante și incomode. Peste această frontieră pășim în împărăția fărădelegii, violentă, malefică, obscenă, unde viața nu are nici o valoare când intră în conflict cu interesele inimii egoiste.

***